Lucy Score

Oamenii fac greșeli

STORY LAKE #2

Traducere din limba engleză de
Oana Dușmănescu

3
TREI

CABANA STORY LAKE
VECHIUL SPITAL
ANGELO'S
PUSHING UP DAISIES
PIAȚA CENTRALĂ A ORAȘULUI
STORY LAKE
CASA LUI LEVI
PLOWY MCFUCK YOU
DR. ACE
FISH HOOK
FISH HOOK
LAKE DRIVE
CASA LUI ERLEEN
MAGAZIN UNIVERSAL
BIROUL LUI GAGE
LIBRĂRIE
CASA LUI HAZEL
TERENUL DE SPORT BINGO
CASA LAUREI
BUTIC
END OF THE ROAD
CASA LUI FELICITY
CASA LUI GAGE
BINE AȚI VENIT ÎN STORY LAKE
FERMA BISHOP

1. Un șarpe aruncat în plină figură

Zoey

Verișoara mea avea mare noroc că se afla într-un alt stat și că omuciderea e condamnată de lege.

— Inez, am spus cu ultima fărâmă de răbdare, vreau să te calmezi puțin. Nu te pot ajuta dacă te văicărești și ești incoerentă.

— De ce te-aud de parcă ești într-o peșteră? a întrebat Inez, uitând pentru o clipă de drama care o făcuse să mă sune panicată. La naiba, Zoey! Ești blocată într-o peșteră *adevărată*?

Mi-aș fi dat ochii peste cap, dar, având în vedere că stăteam întinsă pe burtă ca să explorez zona de sub patul meu, ar fi fost un efort zadarnic.

— Da, Inez, am răspuns sec. Sunt blocată într-o peșteră, dar sunt atât de altruistă încât, atunci când m-ai sunat, n-am vrut să te sperii că sunt în pericol.

— Doamne!

Țipătul din difuzorul credulei mele verișoare m-a asurzit.

— OK, trimite-mi coordonatele ca să anunț poliția călare sau, mă rog, pe cei care coboară în peșteri pentru a salva oamenii.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu fac speologie. Sunt sub pat, îmi caut o cizmă. Nu suna la poliția călare, care, apropo, este canadiană. Eu sunt în Pennsylvania.

Am cercetat mai departe abisul întunecat de sub patul imens al cabanei, aprinzând lanterna telefonului.

Deci tocmai acolo au ajuns șosetele mele trei sferturi pufoase!

— Ești sigură că nu ești captivă într-o peșteră, gata să fii mâncată de lilieci?

— Absolut sigură.

Aha! Am zărit cizma Stuart Weitzman înțepenită între noptiera rustică și piciorul patului. Am reușit s-o scot cu prețul unei întinderi musculare la gât și un cucui de toată frumusețea.

— Bine. Ca să revin la mine. Unde o să *locuieeeesc*?

Noi, cei din familia Moody, eram niște oameni foarte dramatici.

— Am o idee, am spus în timp ce mă târam încet afară de sub pat. Ce-ar fi să rămâi în apartamentul meu? Știi? Cel cu un dormitor, de la etajul trei, fără lift, pe care ți l-am subînchiriat cu generozitate cât stau eu în Orășelul Hallmark al Adolescenților. Renunți deja la cariera ta în modeling și catering?

Inez se mutase în Manhattan visând să aibă o companie de catering topless. Sau, după cum spunea ea, *o companie* artistică *de catering topless*. Din câte auzisem, după un incident nefericit cu o supă fierbinte de roșii, nu mai servea decât aperitive reci pe tăvi purtate de chelneri printre participanții la petreceri.

Cu respirația tăiată, masându-mi gâtul înțepenit, m-am aruncat pe saltea și am inspectat dezastrul din camera de hotel. Teancurile de rufe curate și murdare se luptau pentru spațiu pe podea. „Lucrurile mele de la serviciu“ — adică laptopul și câteva mici mormane de hârțoage — erau aruncate pe pat și pe măsuța pentru două persoane de sub fereastra mare a camerei cu vedere spre lac. Dulapul mic suferise o apocalipsă vestimentară, iar acum ușile nu i se mai închideau.

A trăi și a lucra într-o cameră de hotel pentru o perioadă lungă de timp nu era nici pe departe atât de glorios pe cât sperasem. Și chiar și cu reducerea generoasă pe care mi-o oferise hotelul, tot era extrem de scump. Lucru de care, în mod dureros, tocmai devenisem conștientă.

Întârziasem câteva săptămâni să-mi verific finanțele lunare și mi-am dat seama că ajunsesem la fundul sacului. Erau necesare câteva măsuri drastice pentru a supraviețui până când procentul ce mi se cuvenea din avansul singurei mele cliente urma să fie plătit după publicarea cărții ei… peste șapte săptămâni.

— Tocmai asta e, Zoey. Nu mai *ai* apartament, s-a plâns Inez, în timp ce eu ridicasem piciorul să mă încalț cu cizma.

— Sper că n-ai acceptat nimic de mâncare de la brutarul de la etajul șapte și că n-ai jucat apartamentul meu la mașinăria de poker, de la parter, da? Te-am avertizat! Madame Reneski e jucătoare de cărți profesionistă. I-a fost interzis să mai intre în patru cazinouri din Las Vegas.

— Ce? Nu! Nu ți-am pierdut decât puloverul Chanel.

— Sper că nu te referi la puloverul meu roșu Chanel, că te omor la reuniunea de familie!

— Zoey, te rog să te concentrezi! Încerc să-ți spun că apartamentul nostru nu mai este de închiriat. Devine proprietate personală.

M-am ridicat brusc din scaun, ca un Hopa-Mitică cu părul cârlionțat.

— Ce-ai spus?

— Clădirea o să devină un complex rezidențial privat. Au spus că ai treizeci de zile să cumperi apartamentul sau să ne mutăm lucrurile.

— Cine-a spus asta, *Inez*? am întrebat.

— *Nu știu, Zoey*. Oamenii ăia care au trimis toate notificările și au vorbit la ședința de bloc de-acum câteva săptămâni.

Mi-am tras o palmă peste frunte.

— Și de ce nu mi-ai spus până acum?

— Credeam că ți-am spus. Nu ți-am spus?

Ca persoană etichetată aproape toată viața ca fiind „neserioasă", am considerat întotdeauna că expresia „prost de dai în gropi", folosită în industria romanelor de dragoste, era puțin cam dură. Până în acest moment.

— Nu, am replicat. Mi-ai spus că tipul păros pe care l-ai întâlnit la pilates mi-a înfundat scurgerea de la duș și că ai crezut că l-ai văzut pe câștigătorul de la *RuPaul's Drag Race* cumpărându-și hotdogi de la Quick Stop.

— Oh! Da, nu! Asta a fost *mai demult*. Poate că i-am spus unei alte verișoare?

— Știi ceva, Inez? Te sun eu mai încolo.

Am închis înainte să cedez impulsului furios de a o înjura.

Alarma telefonului a sunat enervant, avertizându-mă că mai aveam două minute până la întâlnirea cu Hazel.

— La naiba! am mormăit, luând un sacou mai curat de pe unul dintre scaunele de la fereastră și formând un alt număr.

— Zoey! Mă bucur că te-aud. Ce-a mai făcut verișoara ta bătută-n cap?

Doamna Newville era o vedetă de pe Broadway pensionară, avea optzeci și ceva de ani, era critic gastronomic amator și locuia vizavi de mine, în Manhattan.

— Nu m-a anunțat că apartamentele din bloc vor fi scoase la vânzare.

A urmat o pauză apăsătoare.

— Pfff… fir-ar să fie!

— Cum s-a putut întâmpla una ca asta? am întrebat, vârându-mi un braț pe mâneca sacoului.

— Proprietarul clădirii a fost prins cu mâna în borcanul cu miere — o schemă imobiliară piramidală — și a ajuns la închisoare. Noua proprietară a decis că nu vrea să-și bată capul cu închirierea și a ales varianta apartamentelor proprietate personală. Știi că ai doar treizeci de zile la dispoziție să iei o hotărâre, nu?

— Treizeci de zile să decid dacă voi cumpăra apartamentul? am întrebat plină de speranță, în timp ce-mi dădeam cu luciu de buze, cel de pe locul doi în preferințele mele.

Îmi pierdusem luciul de buze preferat cu o săptămână în urmă și uitasem să-mi comand altul. Ceea ce nu mai aveam de gând să fac acum, din cauza încâlcelii financiare menționate mai devreme.

— Treizeci de zile să închei tranzacția sau să pleci naibii de aici, m-a corectat doamna Newville.

— Ah, fir-ar să fie! am murmurat.

S-a auzit cineva bătând la ușă cu entuziasm. Am sărit peste tava cu cina de ieri și am deschis.

Hazel, cea mai bună prietenă a mea și singura clientă pe care o aveam, stătea în prag cu un aer satisfăcut, strălucitor, de femeie îndrăgostită. Părul ei lung, castaniu, era strâns într-o coadă în vârful capului, iar bretonul dens îi accentua linia ochelarilor. Câinele jigărit de la picioarele ei mi-a aruncat o privire pe care eu am considerat-o critică. Meetcute era o mingiuță alb-negru de dimensiune medie, cu blană aspră, care fusese martor la gestul grandios de cerere în căsătorie din vara trecută al lui Campbell Bishop, viitorul soț al lui Hazel.

Câinele a dat cu lăbuțele în cizmele mele ca și cum ar fi fost o jucărie de piele netăbăcită. Le-am făcut semn să intre și am încercat să păstrez o oarecare distanță între cizmele mele prețioase și botul lui Meetcute, plin de dinți mici și ascuțiți ca briciul. Nu spun că nu-mi *plac* animalele. Pur și simplu preferam să le admir de la distanță. Departe de dinții, ghearele, blana și saliva lor.

— Îți trimit linkul prin SMS, a spus doamna Newville. Te avertizez, prețul cerut nu e pentru cei slabi de înger.

— Mulțumesc pentru avertisment! Dumneata rămâi?

Nu-mi puteam imagina clădirea sau New Yorkul fără ea.

Bătrâna a chicotit.

— La banii ăștia? Nici gând! Mă mut în Portugalia cu noul meu iubit. Ascultă, trebuie să te las. Am întâlnire cu un vicepreședinte financiar și cu două călugărițe la karaoke. Pa, puștoaico!

Aș putea trăi două sute de ani și tot n-aș avea o viață la fel de interesantă ca a ei.

— La revedere, doamnă Newville! am spus posomorâtă.

Nu-mi venea să cred! Asta nu făcea parte din revenirea triumfală la care lucram de când fusesem

concediată fără menajamente cu un an în urmă. Era un eșec monumental.

— Ce mai face favorita noastră de pe Broadway? a întrebat Hazel, dându-i drumul lui Meetcute, când am închis telefonul.

Adorabilul terorist s-a aruncat imediat, cu un geamăt extatic, în rufele mele murdare.

— Se mută în Portugalia. Care ar putea fi și următoarea mea destinație… depinde cât costă viața acolo.

Am dat clic pe linkul din mesajul doamnei Newville, am derulat repede în jos, apoi mi-am dorit cu ardoare să pot da timpul înapoi, în vremuri mai fericite și mai sigure din existența mea. Nici când eram în gloria carierei — Zoey, agent literar, cu o mulțime de clienți cu venituri mari — tot nu mi-aș fi putut permite să cumpăr apartamentul ăsta. Darămite acum, cu un singur client și trăind din economii în continuă scădere. Zoey e futută… și nu în sensul bun al cuvântului.

— La naiba!

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Hazel, luând teancul de plicuri de pe un scaun din sufragerie și așezându-se.

— Verișoara mea…

— Întreprinzătoarea topless, proprietăreasa de pensiune hippy sau biochimista care crește alpacale? m-a întrerupt ea.

— Întreprinzătoarea cu câlți în loc de creier, care stă în apartamentul meu, tocmai m-a informat că blocul o să devină complex rezidențial de proprietăți personale și că am treizeci de zile la dispoziție să-l cumpăr sau să plec.

Hazel s-a chinuit din răsputeri să nu-și arate bucuria. Dar nu m-a păcălit.

Am ridicat un deget acuzator.

— Încetează!

— Ce să încetez? a întrebat ea, ochii căprui mărindu-i-se, cu o inocență prefăcută.

— Nu mai jubila!

— Nu jubilez. Meetcute, jubilez eu cumva?

Câinele a ridicat privirea de la șoseta pe care o mozolea și a înclinat din cap, gânditor.

— Am câteva opțiuni, am subliniat.

— Sigur că ai.

— Aș putea cumpăra apartamentul.

Dacă aș jefui câteva bănci sau dacă aș afla că o rudă bogată răposată, despre care nici nu știam că există, mi-a lăsat totul prin testament. Dar asta ar depăși probabil cele treizeci de zile de preaviz.

— Sau aș putea găsi o altă locuință în oraș. Poate m-aș muta în Village. Sau în New Jersey. Sau poate aș găsi un loc cu… colegi de cameră.

M-am felicitat că nu m-am sufocat când am vorbit.

— Sigur, a spus ea, în timp ce-mi așeza stivă hârtiile dezordonate.

— Nu te face comodă! Tocmai plecam, am avertizat-o.

— Ești sigură? a întrebat Hazel inocent, răsfoind hârtiile de pe masă și ridicând o foaie tipărită.

Fața aspră și iritată a scriitorului Earl Wiggens, balena mea cea albă, cel după care alergam de atâta vreme, mă privea fix. Era mai ticălos decât Moby Dick, dar, dacă aș fi reușit să-l atrag să-mi fie client, problemele mele financiare s-ar fi transformat într-un zâmbet.

I-am smuls hârtia din mână și am îndesat-o în geanta mea supradimensionată.

— Sigur. Am nevoie de haină?

Începutul primăverii în estul Pennsylvaniei era cel puțin capricios și mi-era imposibil să estimez temperatura și viteza vântului de la începutul lunii aprilie doar uitându-mă pe fereastra camerei de hotel.

Hazel a rămas așezată și s-a uitat insistent la geanta mea.

— Earl Wiggens e un nemernic misogin de școală veche. Odată mi-a spus la o petrecere că romanele de dragoste sunt niște „prostii nerealiste", deoarece femeile nu pot avea orgasme multiple. N-a avut niciodată o femeie pe post de agent literar, deoarece crede că acestea sunt inferioare din punct de vedere genetic. O să ai nevoie de haină. Și ai putea să te muți aici.

I-am aruncat o privire urâtă.

În clipa în care Hazel se logodise oficial cu Cam, antreprenorul cel melancolic, devenise ferm hotărâtă să mă convingă că Story Lake era locul perfect pentru a-mi reconstrui propriul imperiu de agent literar.

— Haze, mă bucur că tu ai îmbrățișat viața dintr-un oraș mic, unde „toată lumea te cunoaște". Mă bucur pentru tine, bla, bla, bla. Dar nu pot să fur bestsellere din *New York Times* de la bufoni narcisiști ca fostul tău soț și restul foștilor mei colegi, dacă trăiesc la câteva ore distanță, într-un oraș mic care a votat pentru sloganul *Towny McLake Face*. Agenții literari trebuie să-și ducă existența în locuri unde se întâmplă lucruri legate de cărți.

A râs disprețuitor.

— Te rog! În proporție de 95% munca ta poate fi făcută de-acasă în zilele noastre. Majoritatea agenților literari nu mai fac naveta la birou. Gândește-te cât de mulți bani ai economisi mutându-te aici, fie și numai pentru un an!

S-a ridicat, punându-și mâinile pe umerii mei.

— Gândește-te la spațiul pe care l-ai avea aici pentru garderobă!

Asta era problema cu cei mai buni prieteni. Știu exact pe ce butoane să apese. Ca o mândră și devotată iubitoare de haine, majoritatea fanteziilor mele conțineau dulapuri enorme. Unul dintre puținele lucruri pe care New Yorkul nu mi le putea oferi, în limita bugetului meu.

— O să mă mai gândesc, i-am promis.

Da, o ședere prelungită în Story Lake era o opțiune. Dar mi se părea că, așa, îmi acceptam eșecul. Nu eram făcută pentru viața dintr-un oraș mic. Eram făcută să stau în Manhattan, mereu ocupată și având succes… sau cel puțin așa fusesem odinioară. Și m-aș fi luptat să revin, dacă ar fi fost necesar. Trebuia doar să supraviețuiesc în următoarele câteva luni, să lansez cartea lui Hazel în stratosferă și să-l atrag pe Earl Wiggens, un tip destul de scârbos, să-mi devină client. Floare la ureche.

— Acum putem pleca, te rog? am întrebat. Ai cărți de semnat și trebuie să stabilim strategia pentru detaliile precomenzilor.

— Sigur. Dar știi că nu ai pantaloni pe tine, nu-i așa?

— La naiba!

———

După ce am remediat situația pantalonilor cu un șort drăguț, făcut pe măsura mea, peste colanții cu model, și după ce mi-am smuls sutienul preferat din ghearele lui Meetcute, ne-am îndreptat spre scări. Cabana Story Lake era situată pe malul estic al lacului, liniștită și înconjurată de copaci. Era o clădire rustică, având trei niveluri,

panouri negre pe lateral și acoperișuri metalice de culoare verde. Două aripi formau un unghi în stânga, respectiv în dreapta, spre țărmul stâncos.

Când mă stabilisem aici inițial, săptămâni întregi fusesem singura locatară a cabanei. Dar, în mare parte datorită interesului publicului pentru finalul fericit din viața reală a lui Hazel, atât cabana, cât și orașul cunoscuseră o creștere a numărului de turiști pasionați de cărți. Fuseseră chiar și câțiva cititori care hotărâseră, în mod inexplicabil, să se stabilească definitiv în Story Lake.

Am ieșit din lift în haosul din holul invadat de soare.

— Uau! am făcut, ferindu-mă de capătul unei role de tul strălucitor pe care proprietara cabanei și totodată bucătăreasa-șefă, Hana, o purta pe umărul tatuat.

— Scuze, Zo! Pregătiri pentru nuntă, a strigat ea, depășindu-ne cu picioarele ei lungi.

Doi bărbați voinici alergau după ea, împingând niște cărucioare încărcate cu tăvi pline de pahare zornăitoare.

Billie, soția și partenera de afaceri a Hanei, ne-a făcut cu mâna de la recepție, unde avea două telefoane la urechi și, în același timp, dădea din cap în mod agresiv pentru a îndruma un curier către barul din hol.

I-am răspuns la salut și aproape că am căzut în fund când o femeie cu obrajii roșii și cu o fericire dementă în ochi mi-a tăiat calea. Purta un hanorac supradimensionat pe care scria *MIREASA #2*.

— O, Doamne, a spus ea cu o sclipire în priviri. Tu ești! Adică, știam că *locuiești* aici. De aceea am decis amândouă — eu și viitoarea mea soție, uau! — să ne căsătorim aici. Am venit din Maryland pentru Festivalul Iernii și pentru Campionatul de Bingo, practic ca să te urmărim din umbră, și am ajuns să ne îndrăgostim de oraș, așa

că am rezervat cabana pentru nunta noastră, în acest weekend. Trebuie neapărat să vii și tu! Te iubim!

Mireasa #2 a rostit toate acestea dintr-o singură suflare, pe deasupra capului meu, către cea mai bună prietenă a mea, mult mai înaltă și mai faimoasă decât mine.

Am redevenit agent literar pentru o clipă, ca să mă asigur că mireasa aceasta debordând de energie nu reprezenta o amenințare fizică pentru Hazel, după care am luat cu reticență lesa câinelui și m-am dat laoparte.

— Te măriți aici? Și eu la fel! Felicitări! a strigat Hazel.

— Doamne, mă mărit în *același loc ca minunăția de Hazel Hart*?

Schimbarea de octavă l-a făcut pe Meetcute să schelălăie jalnic. Mi s-a făcut milă de el și am ieșit pe ușa din față, în ziua însorită, dar răcoroasă de primăvară.

Câinele a adulmecat pe trotuar, de parcă ar fi avut treburi importante de rezolvat.

— Doamne! Te rog, nu face caca! Te rog, nu face caca! am fredonat spre zeii defecării animale până când Hazel ni s-a alăturat, un minut mai târziu. Ce mireasă entuziastă! am spus, pasându-i bucuroasă lesa.

— Adorabilă, nu-i așa? Te avertizez. O să fiu total insuportabilă la nunta mea, a zis ea visătoare.

Meetcute s-a învârtit pe iarbă și s-a ghemuit.

Ha! Mulțumesc, zei ai căcăițeilor! Măcar un lucru mi-a mers astăzi cum mi-am dorit.

— N-am nici cea mai mică îndoială. Aș fi dezamăgită dacă n-ar fi așa. Cum se descurcă Cam cu planurile de nuntă?

A desfăcut o pungă pentru caca de câine, din legătura elegantă prinsă de lesă.